

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. K. i K. C.  
przeciwko J. sp. z o.o. w likwidacji w K. (poprzednio J. sp. z o.o. w likwidacji w K.)  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 czerwca 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 marca 2013 r., którym oddalono powództwo powodów, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 112 667,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2006 r. tytułem pozostałej części wynagrodzenia za wykonie robót budowlanych, oddalił powództwo i apelację w pozostałej części oraz orzekł o kosztach postępowania za obie instancje.

Powodowie w skardze kasacyjnej powołali podstawę przewidzianą w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali

przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadności skargi upatrywali w rozpoznaniu po raz pierwszy kwestii kary umownej i jej wysokości bez uwzględnienia składanych przez nich zarzutów; nieuchyleniu wyroku Sądu pierwszej instancji, co naruszyło zasadę dwuinstancyjności, nierozpoznaniu istoty sprawy, sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku z niedochowaniem ustawowych wymagań, nieuwzględnieniu rażącego wygórowania kary umownej i jej miarkowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy prawnej i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany i być przyczyną wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie dają argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi

kasacyjnej. Skarżący pominęli zakres kognicji sądu drugiej instancji w ramach apelacji pełnej oraz uprawnień apelujących w toku tego postępowania, jak też nie uwzględnili analizy wszystkich kwestii przeprowadzonej w motywach zaskarżonego wyroku.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.